(k výročí úmrtí Jiřího Šlitra)

Cestou do Vrchlabí lze odbočit směrem k Jilemnici a kousek od Jilemnice je malá vesnička jménem Zálesní Lhota. 26. prosince tomu bylo 40 let, co jsem vyslechl neuvěřitelnou zprávu, že rodák ze Zálesní Lhoty, **Jiří Šlitr**, již nežije. Zemřel ve svém ateliéru, protože nebyl jen skladatel, herec, zpěvák a vynikající klavírista, ale i vynikající výtvarník.

Narodil se ve stejném roce, tedy v roce 1924, jako o kus dál v Náchodě Josef Škvorecký. Vystudoval práva, která jej nikdy neživila, ale věřím, že kdyby chtěl, byl by i vynikající právník. Měl rád i sport a rád lyžoval.

Jiří Šlitr poté, co hrál v jazzových kapelách, mimo jiné i v Akord klubu Viktora Sodomy staršího a seznámil se i s Miroslavem Horníčkem ve slavné době Reduty, osudově potkal reklamního výtvarníka Jiřího Suchého. Vznikla dvojice stejně legendární, jako starší V a W.

Po prvních představeních divadla Semafor, kde Jiří Šlitr „jen“ skládal hudbu, jej Jiří Suchý s obavami pustil na jeviště. Jenže stalo se neuvěřitelné, ten nenápadný blond pán s buřinkou, kterému pro jeho výraz dal Ferdinand Havlík přezdívku Rybín, převálcoval svým projevem publikum a okamžitě se jej získal. Vrcholem jeho vystoupení byl sólový projekt Ďábel z Vinohrad. Z četných vzpomínek Jiřího Suchého vím, že mezi ním a Šlitrem nebylo stejné přátelské pouto jako mezi Voskovcem a Werichem. Každý z dvojice Š a S byl jiný, ale snad právě proto vznikla díla, které budou oblíbena ještě za mnoho let.

Jiří Šlitr si zahrál s Jiřím Suchým i ve filmu. Poprvé to bylo ve filmu režiséra Antonína Kachlíka Bylo nás deset z roku 1963, kde oba tehdy již slavní pánové hráli vojáky základní služby. Film Kdyby tisíc klarinetů navázal na představení Divadla Na zábradlí, ale pouze hlavním motivem. Vedle Š a S, představující parašutisty, hráli ve filmu snad všichni, kteří v tehdejší populární hudbě něco znamenali. Film Zločin v šantánu spojil S a Š i s Josefem Škvoreckým, ctitelem jazzu a zejména zpěvačky, na kterou složil tento velký spisovatel báseň s názvem Óda na Evu Fitz - Pilarovou. Zde si Šlitr zahrál potrhlého a neschopného advokáta, podobně jako v Dobře placené procházce, které dal filmovou podobu Miloš Forman.

Jiřímu Šlitrovi ležel koncem šedesátých let u nohou svět, navštívil Spojené státy a jeho snem bylo zde prorazit. Krom jiného byl Šlitr i velmi dobře jazykově vybaven.

O jeho osobním životě nevěděli nezasvěcení téměř nic, ostatně v době absence bulváru to ani jinak nešlo. Kolem Šlitra se pohybovala spousta krásných děvčat, ostatně ty nejhezčí holky hrály v Semaforu. Jednou z těch krasavic, která jej dlouho provázela životem, byla i Sylva Daníčková, krásná a velmi vzdělaná žena. Filmoví pamětníci vědí, že hrála hlavní ženskou roli ve Filmu Florenc 13,30, tedy roli dispečerky zvané Pusinka.

Jiří Suchý vzpomíná, že několik dní před osudným 26. prosincem 1969 vhodil Šlitr do schránky na domě rodiny Suchých ručně vyhotovený a malovaný dopis pro Kubu, syna manželů Suchých. Přitom, jak píše Jiří Suchý, Šlitr nikdy netrpěl náklonností k dětem. Tento dopis je mimo jiné publikován i v půvabné knize Praha město věží s osobitými Šlitrovými ilustracemi.

Jenže smrt přišla v ten osudový svátek vánoční a druhá polovina legendární dvojice již nebyla. V letošním roce by se 15. února dožil Jiří Šlitr 85 let. Nemá asi smysl meditovat, co by bylo, kdyby ten třetí vánoční den byl jako všechny ostatní. V historii kdyby neplatí. Zbývá jen věčná vzpomínka na génia jménem Jiří Šlitr, protože takových jako byl on je v dějinách jen několik.